

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

imborá

K. SAVELY-D

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

K. Kovács Emma: Aratók.
Móra Ferenc: A csókai csata.
E-ó: Hinta, hinta, hintóka.
Csürös Emília: Kisértetlítő Bandi
E-ó: Három testvér, egy pohár
tej.
E-ó: Beszámoló a nyári vaká-
cióról.
Szebeny Mancsi: Szép levél.
E-ó: Elveszett a Szellő.
Nótás Mókás: Hudibár vitéz és
csatlósa: Buridu.
E-ó: Kukuriku és tyukanyó.
Fábián Gyula: A kis piros kalap.
Elek nagypó üzeni:
A kiadóbaési üzeni:

1928 AUGUSZTUS 20

23

szám

ARATÓK

Irtá: Kirjákné Kovács Emma.

Arany tenger a dombháta,
Mosolygó kék az ég.
A nap fáradtan ejti le
Szőke koszorus fejét.

Szikrázó, csodás keretben
Aratók vígan mennek,
Ringó testek ütemére
Hullanak a zengő rendek.

Nóta harsog szerte-szét,
A völgyön véges-végig,
Túláradt szívek örömet
Viszi a fény az égig.

(Berettyó-Széplak.)

A CSÓKAI CSATA

Irtá: Móra Ferenc

Se szere, se száma annak a sok szép könyvnek, amit a magyar szabadságharcról írtak. Hát még a megíratlan történet mennyi, amit szájról-szájra adnak az azidőbeli emberek, de nem jegyezték fel senki. Erdő az, nem berek; tenger az, nem patak!

Ezek közül való a csókai csata is. Olyan kicsike történetnek, mint amilyen kicsike falunak ez a Csóka.

Odaát Torontálban, a Tisza mentén nyujtózódik ez a jámbor, kis falu. Csöndes, békességes magyarok lakták negyvennyolcban. Jó macskaugrás hozzá egy másik kis falu: Szanád. Azt megcsöndes, békességes szerbek lakták.

Csókai magyaroknak, szanádi szerbeknek soha világeleltükben semmi bajuk nem volt egymással. A szanádi asszonyok a csókai Tiszára jártak le vizért, a csókai gyerekek pedig a szanádi füzesbe jártak át szedrezni. S amikor a fiatal magyar szabadságnak ellensége támadt, a járásbeli emberek mindkét faluból elmentek az egy hazát szolgálni. Akik meg otthon maradtak, azok szántogattak, vetettek szép békességben, s amikor pihenőre tértek, igaz szívvel könyörögtek a jó Istenhez, hogy áldja meg a magyar fegyvereket és segítsen haza mindenkit a maga tűzhelyéhez.

Mire azonban kalászkok aranyát lengette a szél a buzamezőkön, nem volt, aki learassa őket. Az embereknek eszükbe se jutott a háládatos föld, amely százszorosan adja vissza a beléje szórt búzamatot. Piacón, uccasarkon karéjba verődtek s lánogolt a szemük, égett az arcuk a haragtól.

— A szerbek az ellenséghez álltak! — mondogatták ökölbe szorított kézzel a csókai magyarok. — Ugy tesznek, mint a gyerek, aki kezét emel az édesanyjára.

— Az ám, ha hagynánk magunkat!

— Cudar világ lesz — sugtak-bugtak a szanádi szerbek. — A magyarok földönfutókká akarnak tenni bennünket!

— Az ám, ha hagynánk magunkat!

S a szanádi asszonyok nem jártak többé vizért a csókai Tiszára, pedig soha se volt olyan forró nyár, mint ebben az esztendőben. S a csókai gyerekek nem mentek többet szedrezni a szanádi füzesbe, pedig a szeder soha se volt olyan nagy szemű, mint azon a nyáron.

Amikor a pittypalattyk a legszebben szóltak a ringó vetésben, Csókán is, Szanádon is leszedték az emberek a padlásablakból a kaszát, ki is fenték élesre, — de nem búzát aratni, hanem embert kaszálni. Csókai magyarok szanádi szerbeket, szanádi szerbek csókai magyarokat.

Verefényes áldott nyári délután volt, amikor a két falu megindult egymás ellen.

— Hát a kis bice-bócatól el se búcsuzik kel-med? — törülgette a könnyét a csókai bíróné, amikor az ura oldalára kötözgette az istentudja hol szerzett rozsdás kardot.

A kis bice-bóca Mariska volt, virágszemű kis lányuk a csókai bíróknak, s búcsuzott volna is tőle az apja, de Mariskának egyszerre nyomavészett. Százán százegy felé szaladtak a kislányt keresni, elszéledt az egész falu, de nem került seholy híre se, nyoma se. Öreg este lett, amire megint összeverődtek a népek s akkorra beestellett a csatának is.

— Bizonyosan a szanádi szerbek kezére került! — hörögte kétségbeesetten a bíróné. — Hanem most már az Isten legyen nekik irgalmas!

S kiadta a parancsot, hogy első kakasszóra minden ember kint legyen a falu szélén. — hátha még álmukban lephetnék meg a szanádiakat.

De hát a szanádiaknak se volt álmuk azon az éjszakán. Mert az ő bírójuk Milicája is elveszett éppen a harcba indulás előtt. Ég nyelte-e, föld nyelte-e, nem találták seholy, pedig mindent tüvé tettek érte.

— Bizonyos, hogy a csókai magyarok csalták el, forduljon el tőlük a csillagos ég! — törülgette verejtékes homlokát az apa. S egész éjszaka talpon

állva leste, lehet-e már indulni kegyetlen hadra.

Harmathullajtó hajnalhasadásra már mind a két falu odakint volt a mezőkön. Még a kutyák se maradtak otthon. Ott sündörögtek a gazdáik körül s meg nem tudták érteni, miért kapnak annyi rúgást.

A piros hajnalsugarak vidáman táncoltak az éles kaszákon, a nádasokban kelepelő gólyák barátságosan kivánták egymás kedves egészségére az éjszakai nyugodalmat s a fürjcsékek boldog pittpalattyolással mondtak hálát az Urnak, aki ezt a szép napot rájuk virrasztotta. S hajnali piroság, gólyakelepelés, pittpalattyszó mind ezt mondta:

— Emberek, szeressétek egymást, mintahogy a teremő mindnyájatokat szeret.

Az embereken azonban nem fogott a hajnal szava. Kemény lépésekkel marsoltak előre s összehúzott szemöldökkel lesték, feketéllik-e már előtük az ellenség.

Eppen a határdomb tövében értek össze. Nem is ők, hanem a csókai, meg a szanádi kutyák. S amikor az emberek már lekapták a vállukról a kaszát, a szanádi bíró szűrőbe is belekapott a Bodri kutya, a csókai bíró gúnyját is megrángatta a Tisza kutya.

— Ham, ham, ham mar, ham, ham, ham mar! — biztatták erőre a gazdáikat.

A két haragos ember odalépkedett az árokpartra s hirtelen visszahökent mind a kettő. Az árok fenekén, a puha, papsajtvirágokon, lapulevek alatt ott aludt édesen Marika, meg Milica. A nagy hadikészülődésben elbódorogtak hazulról, aztán összecsalázkodtak és eltévedtek a vetések közt. Ahol az este rájuk borult, ott el is aludtak, egymásra borultak, mint az oltáron az angyalok. Marika szanádi búzavirágokat szorongatott csöpp tenyerében. Milica fekete hajában csókai pipacsok piroslottak. S mind a kettőnek a maszatos arcoeskáján harmatgyöngyök ragyogtak, amiket a tiszta kék ég lullajtott rájuk.

A két apa szét akarta választani az alvó gyermekeket. Mindakettő kinyitotta a szemét s még összébő bújtak, nagyálmosan, hunyorgó pillákkal.

Marika szólalt meg előbb. Elfintorította a bimbó száját és rámutatott az apja kardjára:

— Ejnye, de csúnye nagy bieskája van édesapámnak, ugyar: hajítsa el!

És a csókai bíró elhajította a rozsdás kardot.

— Ejnye, édesapám, — utánozta Milica is a pajtását, — minek hordozza a vállán azt a nagy botot?

Erre a szanádi bíró is elhajította az öreg mordályt s helyette Marikát kapta az ölébe. A csókai bíró meg Milicát ölelte magához s egymás kezét fogva állt a két vezér a két sereg közé.

De lett is erre olyan örömiriadal, hogy a szanádi varjak mind a csókai határba repültek föle, a csókai csókák meg a szanádiba.

Ilyen szép csata volt a csókai csata.

(Szeged.)

MESE A KALÁSZRÓL

Amikor az Ursten a világot megteremtette, jó dolga volt a szántóvető embereknek. Csak egy barázdát kellett szántani, azt ha bevetették, elég volt bőven, mert a gabonák szára a tövétől a hegyéig csupa kalász volt. S még milyen kalász! Végig tele volt sulyos szemekkel. Egy barázda kalásza elég volt egy ház népének.

Hanem a gonosz lélek nem tudta nézni, hogy az embernek olyan könnyű legyen az élete s elkezdett duruzsolni, izgatni-bizgatni.

— Jaj, de bolondok vagytok! Hogy tudtok megelégedni egy barázdával? Lássátok, ha több barázdát huznátok, annyi gabonátok lenne egyszerre, hogy holtig nem kellene többet dolgoznotok.

Tetszett ez a beszéd az embereknek, a lépre mentek. Egy helyett száz meg száz barázdát szántottak s jó sűrűn teleszórták gabonával, hogy sok, igen sok gabonájuk legyen.

Hát, lett is szálában temérdek. Tele volt kalással tövétől hegyéig minden szál. Ám Isten megharagudott az emberek telhetetlenségén: végig simította a gabonaszálakat tövétől hegyéig. Csak éppen legfelül hagyott egy fejcskét, a legkisebbet. Akkor aztán szólt az embereknek:

— Nem elégedtetek meg egy barázdával, hát jó, teljék kedvetek! Szántsatok ezután annyi barázdát, amennyit csak akartok, de tudjátok meg, hogy én is annyit adok, amennyit akarok.

Azóta a szántóvető ember sokat szánt, de hiába hullatja véres verejtékét: a szálon csak egy kis kalász terem.

E—ó.

A CSODÁLATOS BÁRÁNY

— Mese. —

Franciából: *Heusler Magda.*

Egyszer volt egy földesúr, akinek sok szolgálja és nagy birtoka volt. Észrevette, hogy valaki lopja a pénzt. Nem akarván senkit sem gyanúsítani, kihirdette, hogy estére a szolgák legyenek mind az udvaron, állítsanak fel egy sátrat, mert egy bárány fogja őt rávezetni arra, hogy ki lopja a pénzt, és pedig úgy, hogy mindenki bemegy a sátorba, s ott ráteszi kezét a bárány hátára.

— Akinek a keze fekete lesz, az a bűnös, — mondta a földesúr. Persze, volt rá gondja, hogy a bárány hátát bekormozza.

Este összegyűltek a szolgák, egyenkint bementek a sátorba és rátették kezüket a bárány hátára. Amikor kijöttek, mind a földesúr elé álltak, megmutatták a kezüket, de meg is voltak ám szegények lepve, mert fekete volt a kezük. Csupán egy szolgának nem volt fekete s ez diadalmasan mutatta, hogy az ő keze milyen tiszta. Persze, hogy a földesúr nyakoncsipte és azt mondta: Te vagy a bűnös, mert tudtad, hogy lop-tál és nem tetted a bárány hátára a kezedet!

(Nagyszentmiklós.)

HINTA, HINTA, HINTÓKA

— MÜHLBECK KAROLY RAJZÁVAL —

Hinta, hinta, hintóka. A hintán ül Katóka. Palkó szépen hintálja. Libeg, lobog a Katóka ruhája. Hinta, hinta, hintóka. Szédül már kis Katóka. Áll a hinta csendesen. Gyere, szállj le, édesem.

Hinta mellett almafa. Piros alma van rajta.

Lám, Gyurika nem hintázik. Ő az almáéra mászik. Alma, alma, almafa. Madárfészek van rajta. Kis madárkák, ne féljete! Tőlem meg ne ijedjete. Maradjatok csendesen. Piros alma kell nekem.
E—ó.

KISÉRTETLÁTÓ BANDI

Irta: CSÜRÖS EMILIA.

II.

Amikor Bandiéknaál minden lámpát eloltottak, Andris nant egy ügyes macska lesiklott a szénapadlásról, abel apjával szokott aludni és besurrant a keribe. A gyerekszoba ablakai alatt megállt. Vajjon melyiknél cirpелjen? Végül észrevette, hogy az egyik nénc becsukva. Bizonyosan ezt Bandi hagyta nyitva. Odapipisgedett és mutató ujjával végig pengtetett az ajkán. Huncut az a tücsök, amely természetesebben csinálja.

Bandi fehér inges alakja már kapaszkodott is az ablakon felfelé. Egy-kettőre kint is volt. Csak úgy halomgre kapta fel a nadrágját és megindultak szó nélkül, titokzatosan meztláb. A kocsiszin mellett megszalalt Bandi. — Te, Andris, én azt hiszem, jó lesz, ha már itt kötjük be a fejünket, nehogy elébünk jöjjenek és akkor már késő legyen.

Andris helybenhagyta, de azután hozzátette: Ámbár nem bujnak ki azok a malomból, meg aztán gyertya is van a zsebemben.

Bandi tódította. — Nekem is, dehát az ember nem tudhatja.

Andris ismerte a járást. Ő vezetett. Zúgott, suhogott körülöttök a nád, de nem bánták. Hajtották őket a kíváncsiság, a veszélykerésés. Egy újabb villámlás fényénél már egészen közel látták a malmot, de bizony sötét volt az, semmiféle kísértet-

lakodalomnak nem mutatta nyomát. A régi, kiszáradt malomárok szélén állottak, amikor egy újabb villámlást harsogó mennydörgés követett. Ekkor meghült mind a két vitézben a vér. A villám megszűnése után is fény csillogott ki az egyik ablaknyíláson. Valaha ablak lehetett, de faalkatrészeit már régen elhordták, a téglá is kitöredezett körülötte úgy, hogy ajtónak is beillett volna. Valamelyik szeszélyes zivatar az ablak alatt álló fűzfa korhadt derekát behajtotta rajta úgy, hogy az ott is maradt. Régen lehetett ez már, mert vastag motha lepte be a fát is, a téglákat is. Mintha zöld bárosny terítővel lenne minden letakarva. A két hős jó darabig nem mozdult helyből. Végre Bandi szólalt meg:

— Te, Andris, erősen esik az eső, jó lenne bemenni.

Andris vacogva felelt: — Menjünk. Nem félsz, Bandi?

Bandinak is vacogott a foga, de azért büszkén kivágta:

— Nem én! Hát te?

Andris már halkabban felelt: — Én sem félek, de vajjon mi az a fényes? Vajjon nem a tüzes koronás gróf?

Bandi szeme felvillant. — Gyere, lássuk!

Macska módjára csusztak, kapaszkodtak fel-fel a téglá és kötörmelékeken. Az eső mintha eserből öntötték volna, zuhogott a nyakukba, de mit bánták ők ezt! Végre a falak között voltak. Itt már nem mertek hangosan beszélni. Több töredezett fal részekre osztotta a malom belsejét, valószínűleg a molnárnak is itt volt a lakása valamikor. Egy ilyen fal mellé huzódott a két fiú és kíváncsián kandikáltak át a másik részbe, melynek szögletéből a kísérteties fény villogott feléjük. Szótlanul nézték hosszú ideig, egyszer csak a fény eltűnt és két zölden izzó pont tűnt fel a helyén.

Andris halkán sugta: — Látod, most mindjárt táncolnak is. És igazán is volt. A suttogásra eltűnt a két fénypont és furcsa zörgés, vinnyogás keletkezett, mely később ijesztő prüszkölésbe ment át. Bandi megszorította Andris kezét.

— Te, én nem félek, de mégis jó lenne, ha meggyujtanánk a gyertyákat. Én gyufát is hoztam.

Andris szájára tette a kezét. — Mit gondolsz, akkor elkergetjük őket. Hátha mindjárt jön a levágott fejű!

Amint kimondta, hirtelen dübörgés, sustorgás hallaszott, majd az előbb eltűnt két pont újra feltűnt egy pillanatra, de épp az ellenkező sarokban, ahonnan lépcső vezet a padlásra.

Bandi a torkában érezte dobogni a szívet. Andris sem különben, de állották hősiesen a helyüket mind a ketten. Csak várták, hogy mi lesz és mukkanni sem mertek.

Nagyot villámlott és dörgött odakint, újult erővel szakadt az eső az öreg malomra. A fiúk érezték, hogy a tetőn keresztül is áznak, de szólni sem mertek. Egyszer csak megszólalt a fejük fölött valami túlvilági sírás, nyivogás, majd hörgés, prüszkölés, zörgött a laza deszkázat és pör, deszkadarabok, téglatörmelékek hullottak a fejükre. Bandi reszketve szólt: — Menjünk innen, te Andris, megláttak a kísértetek és most meg fognak ölni.

Andrisnak is erősen megcsappant a nagy bátorsága. — Fussunk Bandi, de merre?

A nagy sötétségben már nem tudták merről jöttek, az egész malomban pedig nem volt egy mákszemnyi világosság. A villámlás is megszűnt már odakint és ők csak álltak ott dideregve a félelemtől. Egyszer csak csengő csilingelést hallottak az országutról. Arre felé volt valamikor a malom bejárata, de évtizedek óta, mióta nem használták, már más medret ásott magának a Székás patak, bizony nyoma sincs az arra felé vezető utnak, hanem ember magasságu dudva keríti ott a malmot.

Bandinak mentő gondolata támadt. Te, Andris, tapogatózzunk ki az út felé, aztán kiáltunk Petrunak. Az igáskoesíval a városban volt, most jön haza. Megismerem a Fecske csengőjét.

Andris vacogva felelt. — Igen, de hátha megölnek addig! Hallod?

Isszonyu hörgés, visítás hallatszott megint fölöttük és éles tégladarabok hullottak a fejükre. Megfagyott bennük a vér. Ez már nem tréfa és nem játék, hanem komoly veszedelem.

Lassan csusztak előre a sötétben. Folyton a fal mellett haladtak, bukdácsolva a lehullott téglá és törmelékdarabokban. Bandi elesett. Fájdalmasan szisszent fel. — Te, Andris, érzem, hogy folyik a vér a térdemből . . . Sirt.

Andris ijedten vigasztalta: — Csak legyünk kint innen, majd elmulik.

A csengő egyre közelebb szólt. Egyszerre Andris nagyot kiáltott és hallatszott, hogy lezuhant valahová, a mélységbe. Bandi majd kővé vált az ijedtségtől. Bizonyos volt abban, hogy ez nem más, mint szellemek bosszúja. De nem bánt ő most semmit, hanem hangosan kiáltotta:

— Hol vagy, Andris? Mi van veled? Meghaltál?

Andris valahonnan, igen mélyről felelt. — Csak a fejemet ütöttem meg, de kint vagyok a malomból. Ereszkedj te is arra, de vigyázz, ne a fejeddel lefelé és csusszál lassan.

Bandi szót fogadott és kitapogatta azt a nyílást, amely valamikor a malom bejárata lehetett. Óvatosan ereszkedett le. Így is nagyot zökkent, amikor földet ért. Andris a sötétségben a fejét tapogatta, Bandi a zsbében a gyufákat zörgette.

— Te, Andris, most már meggyujtom, hátha felfigyel reá Petru.

Andris nem felelt. Erősen fájt a feje, azt simogatta. A kocsizörgés egyre közeledett. Bandi lángrollobbantotta a gyufát, de csak egy pillanatra villant a fény. Az eső elotlotta. Aztán torkaszakadtából ordította:

Petru, Petru, állj meg! Én vagyok itt, Bandi!

Petru hallott valamit, de ő is tudott a kísértetekről, a fcvak' közé csapott hát és eszében sem sem volt megállani.

Bandi kétségbeesetten és tanácstalanul állt. Andris sem tudott semmi okosat mondani. Végre összebujtak és nekitámaszkodtak a malom falának. Sürcs volt a föld, de ütésektől és horzsolásoktól véző lábaik felmondták a szolgálatot: leültek a földre. Az eső is elállt és a malomban néma csönd lett. Andris addig tapogatta vérző fejét, amíg azt Bandi vállára hajtvá elaludt. Bandinak is leragadt a szempillája és hamarosan úgy aludtak mind a ketten, mint a tej.

A malomban ezalatt egy szegény haldokló macska befejezte végső vergődését. Előbb még egyszer levánszorgott a padlásról a sötétben is világító mohás fatörzsre. Ott jó puha fekvőhelye volt és erősen haragudott a gyerekekre, hogy elijesztették onnan az előbb. Kényelmesen kinyújtózott a sima, puha mohán, aztán nem mozdult többet. Másnap egy kóbor cicával kevesebb volt a faluban.

Ezért lett csöndes a malom és ezért alhattak nyugodtan a gyerekek.

(Vége következik.)

HÁROM TESTVÉR: EGY POHÁR TEJ

Három testvér, egy pohár tej,
Hej, többnek is volna itt hely,
Volna bizony, ugy-e bár?
Nézik, nézik, búsan nézik,
Kicsi szivük, szinte vézlik:
Mért csak, mért csak egy pohár!?

Nézik, nézik, búsan nézik,
De szóval is nem tetézik,
Kis szivük nagy bánatát:
Beérik száraz kenyérrel,
Feketével, nem fehérrel,
Amit édesanyjuk ad.

Óh, nagy Isten, nézz le rájuk,
Teljék meg a pohárkájuk,
— Gyermekük ők, ne feledd —
Legyen tejük télen-nyáron,
Hadd rebegje mind a három:
Áldott a te szent neved!

Elek nagyapó.

BESZÁMOLÓ A NYÁRI VAKÁCIÓRÓL

A múlt év július havában felszólítottalak titeket, hogy számoljátok be a nyári vakációról: írjátok le, hol, merre jártatok, mit láttatok és tapasztaltatok. Már évek óta hirdetek ilyen pályázatot, részint azért, hogy gyakoroljátok magatokat a fogalmazásban és a helyesírásban, részint azért, hogy egymásnak a beszámolójából is sokat gyarapodhatik a tudásotok. Nagy örömmel jelenthetem hogy az elmúlt évben 175 unoka számolt be a nyá-

ri vakációról. Négy osztályzatot állapítottam meg: kitünő, jeles, jó és elégséges osztályzatokat. Kitünő osztályzatot érdemelt 11 unoka, jeles osztályzatot 8, jó és elégséges osztályzatot 156. Jutalmul 10 könyvet ígértem, de minthogy 11 érdemelt kitünő osztályzatot, mind a tizenegy kap jutalmkönyvet, még pedig a következők: Varga Évi Mezőtur, Szondy Gyurka Debrecen, Farkas Mancsi Kolozsvár, Székely György Kassa, Palocsay Erzsé-

bet Torda, Glück Imre Szatmár, Dominits László Saroltavár, Kovrig gyerekek Torda, Román Titi Szatmár, Daniels Felicita Nagyvárad, Horváth Sárika Vulkán, Halász Lajos Szatmár.

Jeles osztályzatot érdemeltek: Szepessy Zoltán Arad, Csiszár István Kászonjakabfalva, Partos István Nagyvárad, Radó Mária Marosvásárhely, Horváth Ilonka, Nagyvárad, Smil Gizi, Gyergyószentmiklós, Sente Béla Marosvásárhely, Gerber Lajcsi, Marosvásárhely. A jó és elégséges osztályzatot érdemeltek névsorát részint térszűke miatt nem közlöm, részint azért sem, mert nem akarok alkalmat adni senkinek sem arra, hogy esetleg kellemetlen megjegyzéseket tegyen a jó és elégséges osztályzatokra. Különben is meg vagyok győződve arról, hogy a következő pályázat alkalmából többen azok közül, akik most jó és elégséges osztályzatot kaptak, kitűnő és jeles osztályzatot érdemelnek.

Ez évben is újra pályázatot hirdetek, abban a reményben, hogy még többen fogtok beszámolni a vakációról. Kívánatos ez azért is, mert úgy látom, hogy az iskolában a sok tanulnivaló miatt nem

Galgóczi magántanfolyam

Teljes anyagi felelősség mellett előkészít középiskolai magánvizsgákra és érettségire.

BUDAPEST,
VIII. Mária
Terézia-tér 3.

gyakorolhatjátok eléggé magatokat a fogalmazásban s a helyesírásban. Igyekezettek hát, amennyire lehet, pótolni az iskola kényszerű mulasztásait. Most is tiz jutalomkönyvet tűzök ki azok részére, akik a legtükéletesebb beszámolóval vesznek részt a pályázaton. *A beszámolók beküldésének legvégső határideje ez évi december 31.*

Elek nagyapó.

SZÉP LEVÉL

Édes jó Nagyapó!

Már két hete is elmúlt, hogy kikaptuk az aranyos vakációt s én még csak most írok. Ugy-e rossz unoka vagyok?! Mégis hiszem, hogy a mi jóágoz nagyapónk megbocsát, ha tőlem telhetően bevallom késésem okát. Talán, mert úgy elröppent az idő, mint egy pajkos kis madár: avagy lusta voltam? Magas sem tudom!

Most azt készítetted az írásra, hogy a lelkém elszállt Kisbaczon felé, ahol egy édes, öreg bácsika, talán még most is (este) csak ír, ír, ír... Bizonyosan már nagyon fáradt. Lehet, hogy a test már kívánja a pihenést, de az a szeretetteljes szív kerekedik felül. Nem pihen, hogy így még több, szebb szórakoztatót nyújthasson kedves lapunk olvasóinak, a magyar ifjuságnak. Ezért csak pillanatokra teszi le a tollat, hogy megdörzsölje fáradt kezét, aztán megint tovább

ír, talán még lángolóbb, még odaadóbb szeretettel unokáiért... De nem csak most még sokszor gondolok erre, igen sokszor, s ilyenkor mindég szeretnék nagyapóhoz szaladni, hogy megcsókoljam fáradhatatlanul munkás kezét... Azonban nem lehet! Messze van ide Kisbaczon! Ilyenkor, — mert látom, hogy a vágyam nem teljesülhet, — forró imában kérem a Mindenhatót, hogy a mi jó nagyapónkat számunkra még igen sokáig éltesse!

Édes, drága Nagyapó! Egy igen nagy és mérsékelt kérés van. Legyen oly jó, erre a levélre ne a „Cimborában”, hanem levéllel válaszoljon! Legkedvesebb emléktárgyaim közül igen hiányzik a nagyapó sajátkezűleg írott levele. Szerető unekája:

Szebeny Mancsi.

(Csik-Csicsó, 1928. VI. 27.)

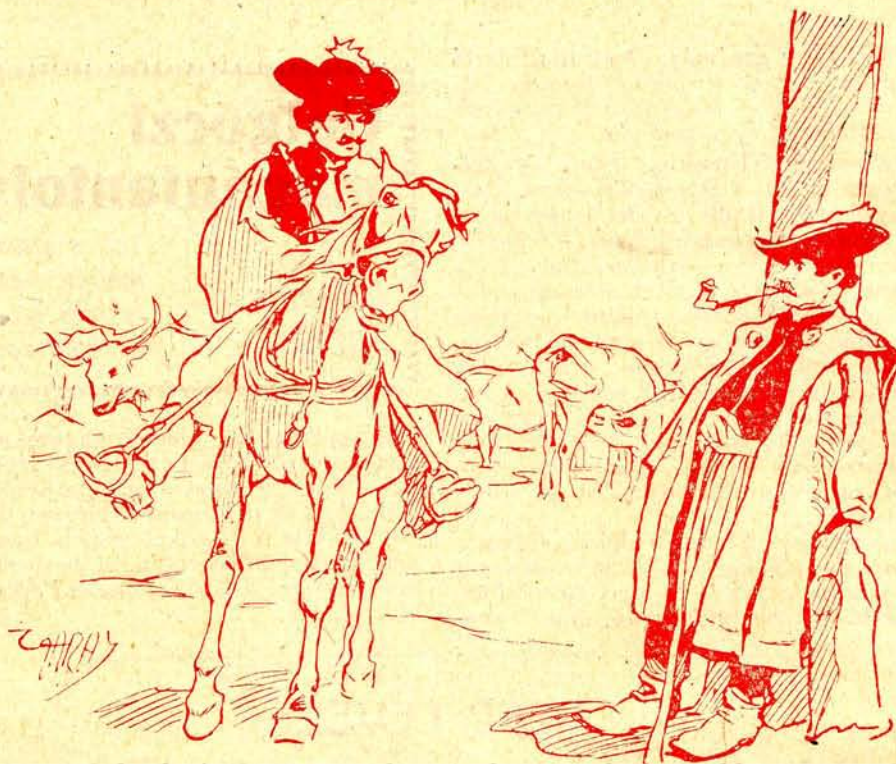
MINDEN MAGYAR
EMBER OLVASSA
A

KELETI ÚJSÁGOT

A LEGFRISSEBB, LEGJOBAN ÉRTESÜLT
NAPILAPOT, MELY A MAGYAR ÉRDEKEK
LEGBÁTRABB SZÓSZÓLÓJA!!

Előfizetési ár
Egész év 1000
Félévre 570
Negyedév 270
Egyes szám ára 5L

A MAGYAR PÁRT HIVATALOS LAPJÁT.
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
CLUJ — KOLOZSVÁR, FŐTÉR 4. SZÁM

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ELVESZETT A SZELLŐ

Elveszett a Szellő.
Elveszett az éjjel.
Haj, a szegény csikós legény
Versenyt fut a széllel.

Versenyt fut a széllel,
Versenyt a madárral,
A végtelen rónaságon
Férgetgként szárnyal.

Van a rónaságon
Gulya, ménes tenger,
Megáll itt is, megáll ott is
Szegény csikós ember.

Kérdi ezt is, azt is,
Kérdi fütől, fátúl,
A végtelen róna feleit
Repülő madártúl!

Láttak-e egy csikót,
Kinek szőre fényes?
Fehér csillag a homlokán,
A járása kényes.

Még a szelvésnél is
Sebesen szállt a',
Nem volt párja messze földön...
Hej, senki sem látta!

Fordulj vissza, csikós,
Ne keresd hiába,
Eladták eddig a Szellőt
A túri vásárból...

E—ó.

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenüft kap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

HUDIBÁR VITÉZ ÉS CSATLÓSA BURIDU

VAGY HOGYAN LETT A PÁNCÉLBÓL VASKÁLYHA

Irta: Nótás Mókás.

Derék vitéz, Hudibár,
— Furesa egy név úgyebár?
Csatlósával utra kél.
S rajtuk ront a csunya tél.

Fegyvernöke Buridu,
Roppant elmés egy fiú:
Ne félj, mondja, jó gazdám,
Nem fázunk meg, bizd csak rám!

Szólt és meg is csinálja:
A páncélt lecibálja,
S nosza, nemcsak befütött,
Még vacsorát is sütött!

Tombolhat már a zord tél:
Kályha lett a vaspáncél.
Bezzeg, hogy nem fázik már
Derék vitéz Hudibár!

KUKURIKU ÉS TYUKANYÓ

Apró unokáinak meséli *Elek nagypó.*

Kukurikú kakasról meg Kot-koi tyúkanyóról mondok mesét mostan. Úgy volt az, gyerekek, hogy Kukurikú meg tyúkanyó kísértáltak egy szép árpaföldre, ottan szedték, szédegették, csipegették az árpaszemet. Egyszerre csak mit gondol, mit nem tyúkanyó, azt mondja Kukurikúnak:

— Kot, kot, kot, édes uram, Kukurikú, egyet mondok, kettő lesz belőle.

— Kikiriki, hadd hallom!

Mondotta tyúkanyó:

— Vigyünk haza árpaszemet, sokat, sokat s főzzünk sört belőle. Ugy-e, szereted a sört, édes gazdám?

— Szeretem ám! Kukurikú, kikeriki, bolond aki nem szereti.

Na, szedtek egy csomó árpaszemet, hazamentek, nagy tüzet csaptak, a tűz fölé üstöt tettek, az üstbe vizet, beléöntötték az árpát. Hej, mi csoda sör lesz ebből! Tyúkanyaó kevergette a forró vizet, Kukurikú meg fölreppent az üst szélére, onnan nézte, vizsgálta, hogy mit csinál az árpa. Az ám, nem győzte nézni, bele-bele kóstolt a forró vízbe, s addig kóstolgatta, hogy egyszerre csak: hupp! belepottyant a forró vízbe. No, ha belepottyant, ott is maradt, szegény a vízbe fulladt.

Hej, Istenem, szörnyű nagy bánatba borult tyúkanyó! Leült a székre, sirt keservesen, olyan keservesen, hogy még a székek is megesett a szíve rajta s kérdezte:

— Mért sirsz, tyúkanyó?

— Jaj, hogy ne sirnék, mikor az én édes jó uram befulladt a forró vízbe!

— No ez nagy eset, mondotta a szék, bizony akkor én is nyikorgok!

Hallja ezt az ajtó s kérdi:

— Hát te mért nyikorogsz, hé?

— Hogyne nyikorognék, mikor Kukurikú befulladt a forró meleg vízbe s tyúkanyó ül rajtam és sir keservesen.

— No, hát akkor én is csikorkog, nyikorgok merthogy egyebet nem tudok, — mondotta az ajtó.

Éppen az ajtó sarkában volt a szemetes kosár, majd megbolondult a nagy csikorgástól kérdi az ajtót:

— Hát te mért csikorogsz, nyikorogsz?

— Hogyne csikorognék, nyikorognék, mikor Kukurikú gazda befulladt a forró meleg vízbe, tyúkanyó sirtja, a szék nyikorog.

— No, ha úgy, mondotta a szemetes kosár én is kifujom magamból a szemetet, hadd porozzon, szemetezzen!

Mindjárt szét is szórta a szemetet s olyan porfelleg keveredett, hogy majd felvette a szobát

Az ablakra szállott két madárka, látták, hogy mit csinál a szemetes kosár s kérdik tőle:

— Hát te mért csináltál ilyen nagy port, te szemetes kosár?

— Hogyne csináltam volna, mikor Kukurikú gazda befulladt a forró meleg vízbe, tyúkanyó sirtja a széken, a szék nyikorog, az ajtó meg csikorog, halljátok, ez nem tréfa dolog!

— No, ha nem tréfa, mi is kitépjük a tollunkat, mondották a madárkák s mindjárt ki is tépték.

Az udvaron volt a gazda, söpörte az udvart egy nagy seprővel, kérdi a madárkákat:

— Hát ti miért téptétek ki a tollatokat?

— Jaj, ne is kérdez, jó ember. Kukurikú gazda befulladt a forró vízbe, tyúkanyó sirtja a széken, a szék nyikorog, az ajtó is csikorog, a szemetes kosár kiszórta magából a szemetet — hogyne téptük volna ki a tollunkat?

— Bizony, ha ki, én is szétszaggatom ezt a seprőt, mondotta a gazda s szét is szaggatta hogy ezer felé röpült.

Látja ezt a felesége, aki éppen kenyeret dagasztott s ráriparkodik az urára:

— Hát kend megbolondult? Mért szaggatta szét ezt a drága seprőt?

— Jaj, hogyne szaggattam volna szét, mikor Kukurikú befulladt a forró vízbe, tyúkanyó sirtja a széken, a szék nyikorog, az ajtó is csikorog, a szemetes kosár széjjel széjjel szórta a szemetet, a madárkák kitepték a tollukat!

— No ha úgy, én is a tésztát mind a falra kenem! — mondotta az asszony.

Ugy is tett, ahogy mondta.

Ugy is tett, ahogy mondta.

Itt a mese vége. Aki nem hiszi, menjen oda s nyalja le a falról a tésztát!

(Kisbaczon.)

A KIS PIROS KALAP

IRTA : FABIÁN GYULA

Van a mi Palikánknak egy kis kalapja. Piros színű, könnyű nemezkalapocska. Amikor Palika ebben a kalapban végigmegy a Mária-villa és a szomszéd villa közötti virágos réten, messziről épen olyan, mintha egy nagy katicabogár kelt volna vándorutra.

Palika a szomszédba a Sajó kutyus kedvéért szokott átsétálni. A Sajó mulatságos, vidám cimbor. Amikor a drótkerítés mögül meglátja a piros katicabogár formájú kalapocskát maga felé imbolyogni, örömteli csaholásba kezd. Tudja nagyon jól, hogy Palika jön hozzá látogatóba. Ilyenkor Palika a konyhában nagy gonddal összegyűjtött csontokat hozza magával és azt mind Sajó elé szórja. Van ilyenkor nagy mulatozás. A Sajó föl-huzza az arcán a bőrt, kimutatja a fogát — úgy nevet. Szüköl, kaparja a kerítés alját, amíg a Palika nagymamája, aki mindig hűségesen elkíséri a kis unokáját Sajóhoz, ki nem nyitja az ajtót. A fehér kutyus körülrohan a kerítés mellett, bukfenet vet, hempereg a földön. Ezen Palika jóízűen kacag. Akkor hasoncsúszva közeledik Palikához, majd a hátsó két lábára áll, ráteszi az első lábát a kis pajtás vállára, az orrával letaszítja a kis piros kalapot, a szájába kapja, körbe szalad vele, majd visszaadja gazdájának. Kész mulatság ez. A játék után megkapja Sajót a csontokat és Palika boldogan gyönyörködik abban, hogy ropog a kutyus foga a csontokon.

Egy alkalommal sétálni vitte nagymama Palikát.

— Vigyük el sétálni a Sajót is, — kérte Palika a nagymamát.

— Jól van Palika. Elkérjük a Sajót a szomszéd urtól. Elvisszük őt is magunkkal.

Ugy is lett. A Sajó kimenőt kapott a gazdájától és vígan mendegélt a réten Palika előtt. Örült a szabadságnak, a sétának, a szép napsugárnak. Sajó magasra tartotta a farkát és ide-oda hajtogatta. Ha veréb került az útjába, azt megugatta, megkergette. Palika boldogan nevetett a Sajó mókáin, még a kis piros kalapját is jól hátratólta a homlokáról, hogy láthassa a Sajó ugrándozását.

Igy ért el a társaság a Perint folyó partjára. Az volt csak az öröm! A nagymama kavicsokat keresett a parton. Palikának adta. Palika a kavicsokat a vízbe dobálta. Amikor egy kavics a vízbe esett, nagyot cuppant: — cupp! A Sajó vakkantott egyet, a kavics után rohant, ki akarta kapni a vízből. De mikor beleütötte az orrát a hideg vízbe, rémülten ugrott vissza. Ez igen mulatságos játék volt. Palika alig tudott betelni ezzel a mulatozással.

De egyszer csak nagy baj történt!

Alattomos szélroham kerekedett, lekapta a Palika fejéről a kis piros kalapot, felvitte a levegő-

be, ott forgatta, forgatta néhány pillanatig, majd zsupsz! — a Perint vizébe pottyantotta.

A nagymama ijedten elkiáltotta magát:

— Jaj! Oda van a kis piros kalap!

Palika megrémült. Keservesen sirni kezdett. A folyó vitte-vitte a piros kalapot befelé. Néha megforgatta, egy-egy ágban megakadt, de egyre távolodott. Jaj, szegény Palika, — kalap nélkül marad.

Sajó zavarodottan ugrált Palika körül. Amikor látta, hogy mennyire sir, ő maga is megszeppent. A lába közé kapta a farkát és Palikához dörgölődött, hogy őt megvigasztalja. De Palika egyre jobban sirt, mennél messzebbre vitték a habok kis kalapját.

Most Sajó is észrevette a bajt. Látta, hogy nincs Palika fején a kis piros kalap, hanem azt a víz viszi gonoszul magával.

Nosza rajta! Nagyot vakkantott Sajó.

— Ne sírj, kis gazdám! — azzal hatalmasan ugrálva, rohant a parton a piros kalap után.

Amikor Sajó egyvonalba jutott az uszó kalappal, hupp! — beleugrott a folyóba. Bezzeg, most nem ijedt meg a hideg víztől, de kutyaóseitől örökölt valódi kutyatempóval a kalap után úszott. Hamarosan el is érte, a szájába kapta a kalap karimáját, ügyesen megfordult, a víz sodrát is kihasználva, visszaúszott és kikepekedett a partra.

Sajó kirázta fehér bundájából a vizet, a kis kalapot is alaposan megrázta és vígan ugrándozva Palikához vitte és letette eléje a före.

Palikának egy pillanat alatt fölszáradtak a könnyei.

— Gyere ide Sajó! Hadd köszönöm meg neked, amiért kimentetted a kalapomat a vízből!

Palika megölelte a Sajó nyakát. A kutya boldogan kaffogott, amikor látta, hogy Palika újból vidáman kacag.

A kis piros kalap hamarosan megszáradt. A kalapos szépen kivasalta. Most újra a Palika fején mosolyog. Sajó már messziről megismeri és most még sokkal vidámabban csahol, amikor meglátja, mert tudja, hogy Palika még több csontot hoz neki; annyit, amennyit kis keze csak elbir.

(Szombathely.)

ELEK NAGYAPÓ ÜZENI:

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben, melyik hónap hányadik napján kelt a levél

Révay Jancsika és Béla, Máramarossziget. Megköszönitek, hogy gondoltam a szigeti gyermekekre is, mert ha az újság terjesztésével foglalkozó bácsi nem járt volna ott, anyukád sohasem rendelte volna meg a kedves Cimborát. Látna látom az örömeiteket, mert ime mindjárt neki estetek a rejtvénymegfejtésnek. Hát csak irjatok szorgalmasan Nagyapónak. Mondanom se kell, hogy szeretettel látlak unokáim seregében. — **Kernáts András, Nagyvárad.** Már két éve vagy az én unokám és még nem írtál, de most elhatároztad, hogy írni fogsz ezután. Az ösztönzött pedig az írásra, mert ott volt nálatok a te unokanagynénéd, Geőzezy Micike s ő sokat beszélt rólam. Képzem, mennyi rosszat beszélt rólam Micike, de csak találkozom vele! Am nemcsak Micike, hanem édesanyád is buzdított a levélírássra, amiért tolmácsold meleg üdvözetemet. Örvendek, hogy kitünően sikerült a vizsgád, habár román bizottság előtt folyt le. Ha Brádra mentek nyaralni, bizonyosan lesz, amiről beszámolj a nyár végén. — **Uray Éva, Iriny, Szilágymegeye.** Pestről jöttél le Irinybe nagymamáddhoz, nagyapáddhoz, s keresztapáddhoz nyaralni. Még csak első osztályos vagy, ami meg is látszik az írásodon, de leszel te második meg harmadik osztályos is, s úgy megszépül az írásod, hogy magad sem ismeresz rá. Lám, Tibi bátyád, ő már harmadik osztályos, s meg is látszik az írásán. Szeretettel várom mindkettőtök levelét. — **Halász Lenke és Vilma Székelyhid.** Teljes három oldal maradt üresen a levélpapirosotokon. Bizony, ebből egyet legalább teleíráhattatok volna. Elvárom, hogy ezután rejtvénymegfejtés mellett levelet is irjatok. — **Pellion Nóra, Budapest.** Valóban, fényesen sikerült a vizsgád, ha mindenből kitűnőt kaptál s még az igazgató bácsi is megdicsért. Te igazán nagy dolgot műveltél, ha ebben az esztendőben három osztályt végeztél, mind a hármat kitűnően, s most egyszerre átlépsz a polgáriba. Annak igen örvendek, ha gyakran írsz a nyáron s remélem, beszámolsz a nyári vakációról, amire mint rendesen, ez évben is pályázatot hirdetek. Ha írtál a kiadóbaésinak, bizonyára elküldte a befizetőlapot. Remélem, megkaptad az én leveleimet is. — **Pálffy Pista, Maroshévíz.** Jókedvű fiu vagy, amint látom a leveledből. Azt írod, hogy az utolsó üzenet óta kétszer írtál, s egyikre sem kaptál választ. Nem kaptál pedig azért, mert elfeledted postára adni a leveleket. Először úgy tervezted, hogy édesanyáddal eljössz Gyergyószentmiklósról, a székely irodalmi estélyre, s ott beszélgetsz velem. De nem jöhettél el, mert édesanyád fájdalom, éppen akkor gyengélkedett. Második levele-

det egy könyvben felejtetted. Ha még egyszer Gyergyószentmiklóson tartunk irodalmi estélyt, jó előre közzé fogom tenni a Cimborában. Írod, hogy igen kívánczol a marosvásárhelyi református kollégiumba, de édesapád azt szokta mondani, hogy még inkább kívánczol majd hazafelé. Bizonyos, hogy ez így lesz. Én legalább úgy vágyódtam haza kisfiu koromban, hogy bár első emineus voltam, egyszer még a hazaszökést is megpróbáltam. De ezt nem azért közlöm veled, hogy kövesd példámot. Oly szépen és oly helyesen írsz, hogy szinte látom: az első tanulók közé fogsz tartozni a kollégiumban. — **Goldstein Klárka, Brád.** Levelet, levelet, né csak megfejtést! — **Márton Böske, Munkács, Valóban,** rég nem írtál, s remélem, pótolod a mulasztást. Írod, hogy olvastad, mint ünnepelték Nagyapót Debrecenben, s szerinted ezt Nagyapó meg is érdemelte, mivelhogy oly sok örömet szerzett nektek. Te is csatlakozol a gratulálókhoz, nem különben testvéreid, Ibi és Imi is, sőt te versben is felköszöntesz. Igen kedves a versed, nem csak kedves, de reménykeltő szárnypróbálgatás is. — **Gyökössy Miklósa és Lehelke, Bégamonosor.** Anyukával hazamentek Magyarországra, ott töltitek a nyarat. Akkor lesz is sok minden érdekes, amiről beszámolj a nyár végén. Mert remélem, hogy részt vesztek a beszámoló-pályázatban. — **Kertész Aranka, Nagyszentmiklós.** Ha én nekem olyan szép nagy levélpapirom volna, mint neked, olyan szép és olyan nagy levelet írnék rajta, s nem elégedném meg a rejtvénymegfejtéssel. — **Ridi László, Seleus.** Örömmel látom, hogy jól sikerült a vizsgátok. Szüleideknek örömet is szereztél azzal, hogy egy szép jutalomkönyvet is kaptál. Édesapád pedig jutalmul kivitt a határba, hajthattad a lovakat. Megfogadtad, hogy ezután még szorgalmasabb leszel, de édesapád szerint ez nehezen fog menni, mert szeleburdi vagy. Hát mindenről le lehet szokni, még a szeleburdiságról is. S én bizom benne, hogy ez neked sikerülni fog, mert leveledből látom, hogy melegsívű gyermek vagy, s rajta leszel, hogy ne okozzál bosszúságot a te jó szüleideknek. Következő leveledben közöld velem Seleus magyar nevét, mert a helységnévtárban nyoma sincs e helyiségeknek.

Páljános Gyula, Lupény. Már tavaly megrendelte anyukád a Cimborát, mindig akartál írni, s mindig másorra halasztottad. Kár volt elhalasztanod az írást, mert így később lett alkalmam gyönyörködni szép és helyes írásodban. Most lépsz a református iskola negyedik osztályába s a te írásod valóságos dicsérete az iskolának, illetőleg az iskola tanítójának. Hogy mind a három évben kaptál jutalomkönyvet, köztük tőlem a Magyarok történetét, s hogy kitűnő volt az értesítőd, ezt írásod után egészen természetesnek találom. Annak igen örvendek, hogy apukát és anyukát is érdekli a Békésziget. Három testvéred van: Árpád, Ernő és Zsóki. Még csak Zsóki nem olvassa a Cimborát. Hiszen majd olvassa ő is, addig is bizonyosan elolvassátok a neki való meséket. Annak igen örülök, hogy máris igen szép könyvtáratok van, mert nem hangsúlyozhatom eléggé, hogy a könyv a legjobb barát. Hát csak fejtegesd szorgalmasan a rejtvényeket, s remélem, hogy egyszer rád mosolyog a szerencse. — **Schmidt Sándor, Csíkszereda.** Levelet, levelet, ne csak megfejtést. — **Szeman Erzsébet, Borszék.** Szébb helyre aligha vihetett volna anyukád, mint Borszékre. Elvárom, hogy erről a szép hely-

ről majd be fogsz számolni a nyár végén. — **Szabó Sándor, Bályok, Bihar megye.** Szeretettel tudatsz engem, hogy meg volt az évvégi vizsga s így jövőre hatodikos leszel. Azt írod, hogy a vizsgárok igazi kis ünnepségek voltak, s közületek csak egy gyermeknek nem volt öröme ebben az ünnepségekben, mert ez elbukott. Elbukott pedig azért, mert nem tanult és a ti jó tanítótokat, minden nap megmérgeztetted. Ott volt a vizsgán az uraság és a jegyző úr is. Mindenki kapott cukrot, tizennyolc gyermek 10—20 lej jutalmat kapott. A tanító bácsi 16 gyermeknek könyvet adott. A legnagyobb jutalmat te kaptad, meg egy első osztályos fiú: 300 leles betéti könyvet, amelyet csak huszonegy éves korotokban vehettek ki. Mindenki boldogan távozott el a vizsgáról, fejezte be a levelet ezzel és azzal, hogy Nagypapó kezét szeretettel csókolják összes iskolapajtásaid. Valóban, boldoggá tesz engem is mindaz, amit a vizsga lefolyásáról írsz. —

Bogdán József, Sepsiszentgyörgy. Nagy az örömed, hogy megismerkedhetél Nagypapóval, nemkülönben kedves szüleidnek is, akiknek tolmácsold viszontüdvözletemet, főled pedig szeretettel várom a további leveleket. — **Sárkány Emese, Rév.** Elhiszem, hogy igen jó nyáron Réven lenni, s bár igen jó lenni Kisbaczonban is, nem lehetetlen, hogy egyszer kiszállok ott, oly szépen bívsz engem. Örvendek, hogy megkaptad a könyvet, s hogy van már tizennyolc könyved. Ha nem írni, látán a leveledből is, hogy szeretsz olvasni. Az ne kedvetlenül esd el, hogy nem tudsz még románul, majd megtanulsz s nem leszel kénytelen Pesten folytatni a tanulást. — **Benkó Judit, Tamásfalva, Háromszék megye.**

Levelet, levelet, ne csak megfejtést! — **Varga Éva, Mezőtur.** Leveledet szép levelek közé soroztam. Meleg üdvözléssel! — **Zala Loney, Temesvár.** Költözködéskor és vizsga: éppen elég mentés arra, hogy nem írtál. Minthogy kiténő a bizonyítványod, remélem, jókedvedben gyakran írsz a nyáron. A könyvet, ha megillet, egyenesen a kiadóhivatalnál kell megsürgetned. Rejtvényeid közül a kockarejtvény sorra kerül. — **Lajos Mihály.** Előszőr írsz nekem levelet s ebből megtudom, hogy a 3-ik elemiből letetted a vizsgát; szeretettel olvasod a Cimborát; a református árvaházban és 11 éves vagy. Csak egyről fejedkeztél meg: hol és mikor kelt a leveled. Ezt pótolod következő leveledben! — **Bereczky Nusika és Lajoska, Csiksomlyó.** Félek, hogy lekéstetek a Stollwerck-pályázatról, mert a megfejtést hozzám s nem a kiadóhivatalba küldtéték, pedig ez benne volt a pályázati feltételekben. Mi ebből a tanulság? Az a tanulság, hogy gondosan kell elolvasni mindent. Annak igen örvendek, hogy anyácska tanít titeket magyarul írni és olvasni. Sok minden egyéb közt, ezért az egyért sem lehettek elég hálásak anyácska iránt. — **Horváth Zsigike, Nagyenyed.** Levelet, levelet, Zsigike! — **Kovách Piroska, Nagyenyed.** Ugyanezt üzenem neked is, Piroska! Már rég nem kaptam levelet tőled. — **Magyary Gabriella, Koronka, Marostordam.** Édesanyádnak a vizsga miatt nem volt ideje, hogy fogja a kezdetet s e miatt nem írtál mostanában, de most már gyakrabban fogtok írni. Szeretettel várom a leveleket s szépen csókold meg névben azt a kezdet, mely fogja a te kezdetet. — **Blum László, Scind.** Írtam a kiadó bácsinak, hogy hová küldje a Cimborát, s számon tartom az ígéretedet, hogy „kiközösörülöd a csorbát”, vagyis megint szorgalmasan írsz Hegedűlész, labdázol, olvasol, sakkozol, fürdesz, dominózol s ha még levelet is írsz, valóban szépen osztod be a

szünidődöt. — **Várady Katinka és Honka, Dés.** Levelet, levelet! — **Lőrincz Laci, Nagyvárad.** Csaknem tizta tizesre vizsgáztál s hiszem, hogy jövőre egészen tizes lesz a bizonyítványod. Vers helyett virágot pingáltál a nevem napjára — van-e ennél szebb köszöntő? A rejtvényed jó, de szép tisztán újra kell írnod, hogy ha sor kerül rá, ne csináljon hibát a szedő bácsi! — **Sevester Anna, Bodola, Brassó megye.** Milyen jó neked! Közel lakol Brassóhoz s így eljárhat színházba is. Azt már látom, hogy vígan telik a vakációd, lesz hát amittől majd beszámolj. — **Lőrincz Sándor, Nagyvárad.** Két levél egy nap s már július 4-én gratuláltál Elek napjára. Hát bizony te meg öcséd és kedves szüleid voltok az első gratulálók, illő hát, hogy külön mondjak köszönetet. Azt írod egyik leveledben, hogy vagy pap, vagy or-

Világhírű nyaralók és üdülők

**Penziók, internátusok,
leány és fiuotthonok.**

Havi ellátási díj tanulóknak 150 P, felnőtteknek 160 P, mely hetenkinti változtatással négy nyaralóhelyre érvényes. Ezer személy referenciája. Kérjen prospektust (válaszbélyeg). Pestalozzi Internátus Iroda (Fédération Internationale des Pensionnats Européens Budapest V. Alkotmány-utca 4., I. Telefon: Teréz 242-36.

NYARALÓ ÉS ÜDÜLOTELEPEK:

Magyarországon: Budapest, Siófok, Balatonöszöd. **Svájcban:** Genf*, Lausanne*, Neuchatel*, Luzern, Montreux, Zürich*, Lugano*, St. Moritz. **Franciaországban:** Paris*, Deauville, Trouville, Biarritz, Aix les Bains, Grenoble, Evian (genfi tó); a **francia Rivierán:** St. Raphael, Cannes, Nizza*, Juan les Pins, Monte Carlo, Mentone. **Olaszországban:** San Remo*, Nervi, Velence, Bordighera, Abbazia, Riccione, Róma*, Nápoly, Palermo. **Ausztriában:** Wien*, Zell am See, Linz*, Innsbruck*, Salzburg*, Ischl. **Belgiumban:** Ostende. **Angliában:** London*, Cambridge*, Brighton, Folkestone. **Afrikában:** Algir*, Tunis*.

A *-gal jelölt helyek internátusok, fiu- és leányotthonok, pensionatusok — felnőttek részére is, nyitva egész éven át.

A többi helyek július, augusztus és szeptember hónapban vannak nyitva. Társas utazási kedvezmények (25—50%), külön direkt Pullman-kocsik. **Internátusi díjak** Budapesten havi 90 P. külföldön 110 P.

vos, vagy gépészmérnök lesz belőled s azt kívánod, ne csak azt érjem meg, hogy mi lesz belőled, hanem azt is hogy miként végzed a munkádat. Már ebből a kívánságból is lehet remélni, hogy jól végzed, ha nem is volna tiszta tizes a bizonyítványod. Rejtvényed jó. — **Lengyel Piroska, Balaton-Almádi.** Az idén is Almádiban nyaralok és minden második este szalonmát piritotok. Ez ám a vig élet! Ilyenforma élet folyik nálunk is. Remélem a szalonnapiritás mellett néha-néha irsz még nagyapónak a nyáron. A kiadóbácsi pótolja a 15. és 16. számot. Ha a második félévre is előfizettél, akkor megkapod a könyvet. Szüleidnek meleg üdvözlét! — **Venger Aca Torda.** Bizony, ha bőven jut minderre a jól sikerült vizsga után, jusson levélírára is. Ugy-e, jut? Jól esett olvasnom, hogy özvegy édes anyádnak jó bizonyítványt nyul igyekszel örömet szerezni. A fogaskérdésre a megfejtést egyenest a kiadóhivatalba kellett volna küldened. Ha megírod pontos címedet, szívesen közlöm veled a neked való könyvek címét, bár neked valót bőven találsz a Cimbora könyvhirdetéseiben is. — **Pálffy Sárika, Mikesfalva, Kisküküllőm.** Örömmel látlak unokáim seregében s ha szorgalmas levélíró leszel, majd külön levelet is kapsz tőlem. Írásod oly szép és oly kedves, hogy már ezért is megérdemelt volna a két jutalomkönyvet meg a 100 leit. Szeretettel várom további leveleidet. — **Rozsly Zolika, Nagyvárad.** Téged is örömmel látlak unokáim seregében, mert II. elemi osztályos létedre feltűnő szépen és helyesen irsz. Nem csudalom, hogy tiszta tizes bizonyítványt kaptál és jutalomkönyvet is a tanítónénitől. Hát csak írjal akár milyen levelet: előre tudom, hogy gyönyörűségem lesz benne. — **Szabó Lacika, Kolozsvár.** Husvét első napján tették a te kedves nővérdéked, Huskát, s husvét másodnapján kaptátok a Cimbora, amelyben üzenet volt neki, de ő szegényke azt már nem olvashatta. Ez a szomorú eset a magyarázata annak, hogy csak most irsz levelet, mert mamád nem tudott segíteni neked a levélírásban, oly nagyon fájta a szíve. A jó Isten adjon vigasztalást a te édesanyádnak s ebben a vigasztalásban végy részt te is azzal, hogy igyekezzél mennél több örömet szerezni az ő megszorodott szívének. Annak igen örvendek, hogy jól sikerült vizsgáddal már örömet szerezteél édesanyádnak. — **Brunner Ella, Választ, Kolozs megye.** Intézkedtem, hogy a kiadóbácsi pótolja a 8., 15. és 17. számot. Nyilvánvaló, hogy a postán kallódtak el e számok, mert Szatmárról pontosan és idejében utnak indítják a Cimbora. Örvendek, hogy a jutalomkönyvet megkaptad, s remélem, tetszett neked. — **Goldzieher György, Kisjenő, Arad megye.** Hát csak élvezd a szünidőt s közben készülj a különbözőzeti vizsgára, mert amint látom, a jövő évben Békésgyulán fogsz járni iskolába. Remélem, majd onnan is szorgalmasan írod a leveleket. — **Pellion Nóra, Budapest.** Elolvastad az Uzon Margitot s elakartad mesélni anyukádnak, de nem bírtad, mert amikor belekezdteél a mesélésbe, fojtogatott a sírás. Már most igazán nem tudom, mit csináljak: sajnáljalak-e ezért, vagy örvendjek annak, hogy megrikattott a könyvem. Írod, hogy a rádióban nagyapóról szépen és szeretettel meséltek, s meséket is mondtak és dalokat is énekeltek tőle. Volt tudomásom erről a me-

sedélutánról, de, fájdalom, én nem hallgathattam meg mert nincsen rádióm. — **Havrának Bözsike, Kovászna, Háromszék.** A székelyföldi fenyesek aljából küldő nekem az üdvözlétet, te, a tordai unoka. Képzelem hogy igen jól telik az idő Kovásznán s remélem, majd be is számolsz az ottani nyaralásodról. — **Petrovay Gabriella, Kolozsvár.** Szinte érthetetlen, hogy oly hosszú ideig tartott nektek az utlevél megszerzése, amikor egy nagyon fontos gyógykezelésről volt szó. Remélem, hogy gyógyultan fogsz visszaérkezni Kolozsvárra és beszámolsz a budapesti életről. — **Juhász Rózsika, Acsa, Pest megye.** Komolyságra váll, hogy nemcsak a mesék és versek tetszenek neked a Cimboraiban, hanem főképp a Magyar Pantheon meg a Tamás érdeklődik, minthogy sok jót és szépet tanulsz belőlük. Így aztán nem is csudalom, hogy tiszta kitűnő volt a bizonyítványod, jöllehet csak januárban kezdteél tanulni. Kérde, Ősikének jár-e a Cimbora. Hogyne járna! S kérde azt is, hogy Veréb Jankó tényleg létezik-e. Veréb Jankó-féle fiu sok van nem egy, s ebből a sok Veréb Jankóból formálta meg nagyapó azt a Veréb Jankót, aki nektek annyira tetszik. A levelezőlapodat megkaptam s válaszoltam is reá. A virágot igen köszönöm s szeretettel várom további leveleidet. — **Dominits Mária, Saroltavár, Temes megye.** Azt írod, hogy amikor még iskolába jártatok, kiszámítottatok, mennyi ruhát, cipőt kellett venni a szüleiteknek mennyibe került ez és mennyibe az, amit megtettek s a végén sok százezer lei meg millió jött ki, pedig nem is számítottatok mindent. Igazad van, azt is nagy áldozatot, amit szüleid hoznak érettetek, eléggé soha nem hálálhatjátok meg. S abban is igazad van, hogy a háláltság nagy bűn. Jól esik olvasnom, hogy te nem csak szüleid iránt érzel hálát, de mindazok iránt, akik jót tettek veled, de hálát érzel nagyapó iránt is, amiből látnivaló, hogy kellőképpen értékeled azt a munkát, amit végeztek érettetek. Örvendek, hogy kitűnő eredménnyel végezted a második polgárit s egy szép könyvet is kaptál a tisztelendő urtól.

PÁSZTORTÜZ

ERDÉLY
LEGLÉTERJEDTEBB
KÉPES SZÉPIRODALMI FOLYÓIRATA
SZERKESZTIK: ÁPRILY LAJOS, GYALLAY
DOMOKOS, GYÖRGY LAJOS ÉS
REMÉNYIK SÁNDOR

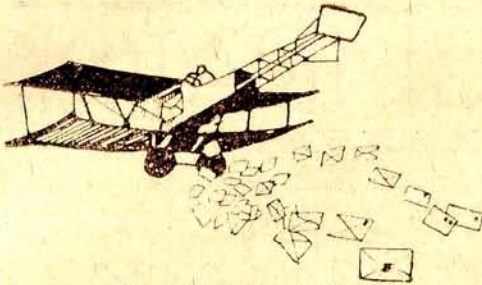

Egy negyedévre belföldön 140, külföldön 160 L

KIADÓHIVATAL:
CLUJ-KOLOZSVÁR, STR. BARON L. POP
No. 5.

Kérjen hirdetési díjszabást és mutatószámot!!!

A KIADÓBÁCSI ÜZENI:

Tudatom Veletek, hogy a CIMBORA kiadóhivatala helyiségét Str. Petru Rares (Petőfi utca) 45. sz. alól Str. Reg. Carol (József főherceg utca) 12. szám alá helyezte át. Ezentul tehát leveleteiket ide címezzétek!

Z. TABORI PIROSKA REGÉNYE, A BÉKESZIGET amint azt olvasóink számtalan leveléből olvassuk, őszinte, nagy tetszést aratott. Feszült várakozással, nagy érdeklődéssel kísérik figyelemmel a Békeszigeten lejátszódó pompás történetet s nincs nap, hogy ne kapnánk egy-egy levelet, amelyben a kis olvasó a továbbiak iránt érdeklődik. Ezt persze, nem áruljuk el, mert kikapnánk érte Tábori Piroska nénitől, hanem azt eláruljuk nektek, hogy Tábori Piroska néni egy másik könyvében azt is megírta már, hogyan került a kis Péter Békeszigetére. Ez a könyv tulajdonképen a Békesziget első része, amely „Világjáró Péter kalandjai” címen, új kiadásban, díszes kiállításban jelent meg. Aki akarja, a Cimbora kiadóhivatala útján is megrendelheti: ára postaköltséggel együtt 80 lei.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS! Kérjük azokat az előfizetőinket, akiknek előfizetése lejárt, hogy az előfizetési díjat mielőbb küldjék be, mert a Cimbora, amely olvasóinak mindig több és több élvezetet, szórakozást nyújt, fennakadás nélkül csak így küldhetjük tovább.

JUNIUS HAVI REJTVÉNYEK MEGFEJTÉSE

14. szám. Pontrejtvény: Blaha Lujza.

Megfejtették:

Geröffy Margit, Szénássy Pista, Kondáts Tibor, Leichner Erzsé, Hunyadi Hermin és Sándor, Zala Loney, Barna Pista, Fodor Gábor, Goldzieher György, Böde István, Szendrei Ferencz, Róthschild Berci, Lázár Mariska, Honka és Jóska, Serester Anna, Kemény Klári, Szémán Erzsébet, Bogdán József, Tolcsvai Sárka, Szabó Jenő, Bodnár Mariska, Varga Éva, Elek Piroska, Horváth Vera és Tibi.

A megfejtők közt, minthogy májusban csak egy számban jelent meg rejtvény, négy könyvet sorsoltunk ki. Tökmag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők nevét húzta ki: Szendrei Ferencz, Nagyváradi, Geröffy Margit, Nagyszében, Tolcsvai Sárka, Bánffyhungad, Bogdán József, Sepsiszentgyörgy.

FEJTŐRŐ:

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 19-ik napja.

PÓTLÓREJTVÉNY.

Beküldte: **Schupiter Béla.**

— ndrás	— ani
— óza	— rpád
— ladár	— ándor
— ul	— ldal
	— anyi

Egy nagy magyar költő neve.

ELLENZÉK

a legrégeb
és legelterjedtebb
magyar napilap

*

Színház, művészet, zene, Sport,
Sakk, Radio, Automobil rovatok,
Irodalmi melléklet

CLUJ (KOLOZSVÁR) Str. UNIVERSITATII 8

CIMBORA**KÉPES GYERMEKLAP**

Szerkesztősége: Fatani Mici (Kisbaczon) u. p. Ba tanii-Mari (Nagy-laczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár) Str. Reg. Carol (József főh.-u.) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény

Előfizetési ára félévenként:

Romániában: 200 lej.

Csehszlovákiában: 40 korona.

Magyarországon: 6 pengő.

Jugoszláviában: 100 dinár.

A CIMBORA KÖNYVVÁSÁRA

OLESO IFJUSÁGI IRATOK

MINDEN KÖTET KEMENY, SZINES KÖTÉSSEN, SOK-SOK KEPPEL

40 leies kötetek :

Bartha: Csillagok között
Bácskai: A meghódított föld
Bársony: Jó az Isten
Benedek: Kis Miklós.
Egri: Karika király haragja
Fáy: A kínai óriás. Az aranytollu tyúk
Gaál: A három székely fiu
— A szurtos kis inasról.
Garády: Magduska meséi
Gárdonyi: Bolond Istók
— Tarka-barka történetek
— Tihanyi Pista
Gaus: A piros köpenyeg
Havas: Magyar fiuk
Kacziány: A három ajándék
Krudy: A dévényi fazekas
— A két vándor
— Előre
Lőrinczy: Báró Eötvös József
— Amit a kender mesél
Mauks: A kis hősök
Mikszáth: Huszár a teknőben
Murai: Komédiás Belkó
Pósa: Harangvirágok
Pósa Lajosné: Olvassuk csak
Sas Ede: Biharország
— Munkácsy
— Cirmos cica királysága
— Honfoglaló hősök
Sebők Gyula: Egér a kaszárnyában
Sebők Zsigmond: Mackó ur első utazása
— Mackó ur harmadik utazása
— A kis mérnökök
— A hős nyulaeska
Tabori Róbert: Vidám történelem
— Dezsőke pályát cserél
Táboriné: Hét mese
Thirring Gusztávné: Apró mesék
Tutsek Anna: Evike vándorlása
Zöldi Márton: Kalandok az Alföldön

64 leies kötetek

Abrahám: Török esászár fája. Öreg király bus esikói
Balla: Tréfaország I—II.
Béla: A kis herceg
Dingha: Szivenincs királyfi. Tarisznyás király
Egri: Az oszlányi fiu
— Mátyás király. Történetek az egri várból
Farkas Pál: Laci Törökországban
Garády: Mi van a tengerben. Kis világ, nagy világ
Gárdonyi: Nagypapó tréfái I—II. gyűjtemény

— Nagypapó tréfái IV—V. gyűjtemény
Gegus: Mesék. Tündérmesék
Gyökössy: Hazavándorlók
— Ki szereti a népet
— Palotai cserkészek
Havas István: Konez Márton
Herman Ottóné: Két kicsi tót. Kicsi baj.
Krudy: A komáromi fiu
— Letűnt századok. A király palástja
Lampérth: Hú a koporsóig
Lengyel: Magyar hősök
Lőrinczy: A becsület útján. Kis diákjaim
— A bizófalvi harang szava
— A kavai fűzfák
Malonyai: A Nilus országa
Móra: Falun, városon. Katóka könyve
Pósa Lajos: Kacor király. Marci vitéz
— Bandi álma
— Játékkönyv
Pósa Lajosné: Aranyvirág. Ceruza király iródeákja
Sebők Zsigmond: A két árvizes gyermek
— Mackó ur második utazása
— Falusi cica Pesten. Cicáról, nyulról
— Cserebogár urfi a tengeren. A gyöngyhuszár
— Tilinkós Lajkó. A doktor ur
Tóth: Anekdoták

90 leies kötetek

Benedek: Édes gazdám
Balla: Hebeburgya Jancsi
Dingha: Ákom király baja. Kokumfitty király országa. Böske léghajón.
Egri: Igaz is, nem is II—III—IV. gyűjtemény
— Igaz is, nem is V—VII—VIII. gyűjtemény
Gaál: Mókus
— Balassa vitéz
Havas: A várkúti fiuk
— Csodálatos paripa. Bence bácsi. Az ihácsi kis kakas
Herman: Seregély kisasszony emlékiratai. A Csóri meg Móri.
Jókai: Medvék országában
Krudy: Hortobágy. A Tisza. Sziklazuzó hajók.
Lampérth: A kis dárdás meg a nagy dárdás
— Három pápai diák kalandozásai
Móra: A rab ember fia
— Filkó meg én
Pósa: Pósa bácsi meséskönyve I. gyűjtemény
— Muzsikál a rajkó. Mese a kis kanászról.
— Pósa bácsi meséskönyve II. gyűjtemény
Sebők Zsigmond: Életrajzok (Erzsébet királyné, Kosuth Lajos, Petőfi)
— A bogarak háboruja
Tábori Róbert: Sztropka Janó

E kötetek árában a postai és csomagolási költség hennfoglaltatik. A könyveket az összeg előzetes beküldése ellenében vagy utánvét mellett szállítjuk. Előbbi esetben tehát a könyveket semminemű külön költség nem terheli, míg utánvételes küldésnél az utánvételi díjat külön számítjuk fel.

AESOPUS LAPKIADÓ ÉS KÖNYVTERJESZTŐ SATU-MARE.